

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D.
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

za účasti: **a) X.**, narozená dne X.
b) X., narozená dne X.
obě bytem X.
obě zastoupené advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D.
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2025, č. j.: OAM-06889-28/DP-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2025, č. j.: OAM-06889-28/DP-2025, jímž byla zamítnuta jeho žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 46 odst. 3 ve spojení s ust. § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), ve znění účinném do 30. 9. 2025, neboť nesplnil podmínku trestní zachovalosti.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný porušil ust. § 2 odst. 1, § 2 odst. 4, § 3, § 4 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), protože nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce spáchal úmyslný trestný čin X. a byl pravomocně odsouzen trestním příkazem. X. Nezpůsobil žádnou škodu. Kvůli odsouzení mu byla zrušena zaměstnanecká karta.
3. Žalovaný neprovedl navrhované důkazy, tj. výslech žalobce a jeho manželky, a neopatřil stanovisko OSPOD ohledně jejich nezletilého dítěte. Neposoudil intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny a přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí podle ust. § 174a z.p.c. Nepřihlédl k okolnostem svědčícím v žalobcův prospěch a při definování veřejného zájmu na neprodloužení pobytového oprávnění se soustředil pouze na okolnost spáchání trestného činu a pravomocného odsouzení. Opomenul typovou závažnost spáchaného trestného činu (přechín), předchozí bezúhonnost, upřímnou lítost, přijetí odpovědnosti za vlastní jednání a zvolený druh a výměru trestu. Při vymezení kolidujícího zájmu na ochraně práva na respektování soukromého a rodinného života žalovaný nepřihlédl k faktickým důsledkům napadeného rozhodnutí a neobjasnil možnost dalšího soužití v ČR. Žalobce sice pobývá v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpení pobytu na území, jedná se však pouze o dočasné řešení jeho pobytové situace a neposkytuje možnost trvalého usídlení v ČR.
4. Žalovaný se téměř nezabýval nejlepším zájmem žalobcova nezletilého dítěte. V souladu s čl. 5 odst. 5 směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice 2003/86/ES“) mají členské státy brát náležité ohledy na nejlepší zájmy nezletilých dětí a žalovaný jej měl definovat a zvážit.
5. Žalovaný se v odůvodnění nezabýval povahou a závažností trestného činu ani uloženým trestem. Zamítnutí žádosti výlučně s odkazem na doslovné znění ust. § 46a z.p.c. není dostatečné, protože je nutné vykládat zákon eurokonformně, zejména s ohledem na čl. 6 odst. 2 směrnice 2003/86/ES. Trestná činnost žalobce představovala zcela ojedinělý exces v jinak řádném vedení života. Žalovaný si neopatřil téměř žádné důkazy, že by žalobce mohl představovat skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu pro některý ze základních zájmů společnosti.
6. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce spáchal trestný čin a také jedenáct přestupků mezi lety 2016 a 2024. Pokud by cizincům, kteří spáchají trestný čin na území ČR a je jim zrušena zaměstnanecká karta, bylo udělováno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny, získali by díky volnému přístupu na trh práce daleko výhodnější postavení. Žalobce disponuje povolením k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území, a pokud má povolení k zaměstnání od Úřadu práce ČR, může i pracovat. Žalobcova manželka pobývá v ČR na základě X. a je na ni vázán pobyt nezletilého dítěte. X. Rodinná situace je pouze jedním z hledisek při posuzování věci. Žalovaný uvedl, že by z výsledků žalobce a jeho manželky ani ze zprávy OSPOD nezískal žádné nové informace. Je mu známo, že X. Žalovaný při postupu podle ust. § 174 z.p.c. nemá prostor pro správní uvážení a důkladně se věnoval povaze žalobcova protiprávního jednání. Nejlepší zájem dítěte je pouze jedním z hledisek, které je potřeba zvážit. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 18. 3. 2025 podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 42 písm. a) z.p.c. V průvodním dopisu k žádosti však žalobcův advokát uvedl, že žalobce požádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle ust. § 42a z.p.c.
9. Žalobce doložil oddací list, pracovní smlouvu, mzdové výměry a výplatní pásky. X.
10. Dne 13. 5. 2025 byla v místě žalobcova bydliště provedena bytová kontrola. Na adrese se nacházel X., na zvonku byla uvedena příjmení žalobce a jeho manželky a žalobce umožnil vstup do bytu. V čase pobytové kontroly byl v bytě spolu s manželkou a dítětem. V celém bytě se nacházely jejich společné osobní věci.
11. Žalovaný do správního spisu dále zařadil trestní příkaz ze dne 31. 10. 2024, č. j.: 1 T 166/2024-68, jímž byl žalobce uznán vinným, že X., čímž spáchal přečin X., a byl odsouzen k peněžitému trestu ve výměře 30 000 Kč a byl mu uložen trest zákazu činnosti X. v trvání 18 měsíců. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 11. 2024.
12. Podle opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob žalobce dne 19. 12. 2024 zaplatil částku 30 000 Kč, čímž došlo k zahlázení podle ust. § 69 odst. 3 t.z. Žalovaný si dále obstaral výpis z X., který obsahuje deset záznamů (výše uvedený trestný čin a devět přestupků) a opis z Evidence přestupků obsahující jeden záznam v podobě přestupku spočívajícího v X.
13. Žalovaný žalobci zrušil platnost zaměstnanecké karty rozhodnutím ze dne 25. 4. 2025, č. j.: OAM-1714-13/ZR-2025. Žalobce se proti rozhodnutí bránil žalobou, kterou zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 6. 2025, č. j.: 4 A 22/2025-79. Podle výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR bylo žalobci uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území s platností od 30. 6. 2025 do 31. 3. 2026.
14. Žalobce zaslal žalovanému písemné vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, jeho námitky se shodují s žalobními body.
15. Následně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 24. 10. 2025.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud ve věci konal jednání dne 9. 2. 2026. Zástupce žalobce uvedl, že nebyly reflektovány důkazní návrhy, žádost nelze zamítnout jen pro spáchání trestného činu, vízum za účelem strpění nemá mít vliv na posouzení, zda lze trestní odsouzení považovat za hrozbu pro veřejný pořádek, povolení k pobytu je navíc závislé na geopolitické situaci, dítě má nárok na péči obou rodičů, péči o nezletilou nezvládne matka sama, nebyl řádně zjištěn skutkový stav ve vztahu k přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života a k nejlepšímu zájmu dítěte, trestní sankce uložená žalobci byla mírná; napadené rozhodnutí navrhl zrušit. Zástupkyně žalovaného sdělila, že žalobce je držitelem víza za účelem strpění, evropská judikatura nevylučuje možnost neudělit pobyt za účelem sloučení rodiny pro spáchání trestného činu, žalovaný přitom nevyšel toliko ze spáchání trestného činu, ale posuzoval i hrozbu pro veřejný pořádek, důkazní návrhy nebyly konkrétní, situace rodiny není nestandardní, nebylo nutné doplnit dokazování; žalobu navrhla zamítnout. Za osoby zúčastněné na řízení nechtěl zástupce nad rámec dosavadních vyjádření nic dalšího uvést.
18. Podle ust. § 46 odst. 3 z.p.c., ve znění účinném do 31. 12. 2025, *pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.*
19. Podle ust. § 56 odst. 2 písm. a) z.p.c. *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174), za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.*
20. Podle ust. § 174 odst. 1 písm. a) z.p.c. *za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.*
21. Podle ust. § 174a odst. 1 z.p.c. *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
22. Soud se nejprve vyjádří ke změně právní úpravy, která však nemá žádný vliv na posuzovaný případ. Zákonem č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, došlo ke změně ust. § 46 odst. 3 z.p.c., v němž byla slova „§ 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m)“ nahrazena slovy „§ 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l), m) a o)“. Nové znění zmíněného ustanovení nabylo účinnosti dne 1. 1. 2026. Žalobce se však týká odkaz na ust. § 56 odst. 2 písm. a) z.p.c., který se nezměnil, a proto by žalovaný i nyní postupoval v žalobcově případě stejně.

23. Ve věci není sporu, že byl žalobce pravomocně odsouzen za přečin X. k peněžitému trestu, který zaplatil, a k zákazu činnosti X. v trvání 18 měsíců. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 20. 11. 2024. Dále z výpisu z X. vyplývá, že se žalobce dopustil jednoho přestupku v roce 2021, tří přestupků v roce 2022, čtyř přestupků v roce 2023 a jednoho přestupku v roce 2024; dalším přestupkem bylo X., jak vyplývá z opisu z Evidence přestupků. Žalobci byla zrušena zaměstnanecká karta a následně získal dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území.
24. Při posouzení obsahu napadeného rozhodnutí soud zjistil, že obsahuje všechny základní náležitosti podle ust. § 68 s.ř.: výrokovou část, odůvodnění a poučení. Výroková část zahrnuje vymezení věci, označení žalobce jako účastníka řízení a označení ustanovení, podle nichž bylo rozhodnuto. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečně podrobné. Žalovaný popsal žalobcovo opakované protiprávní jednání, věnoval se charakteristice trestné činnosti, žalobcově rodinné situaci i nejlepšímu zájmu nezletilého dítěte. Neopomněl se vypořádat s žalobcovými tvrzeními a všemi navrhovanými důkazními prostředky. Soud proto považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a zjištěný skutkový stav za dostatečný.
25. Žalobce namítl, že zamítnutí jeho žádosti představuje nepřijatelný zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný neposoudil řádně přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí a neprovedl jím navrhované důkazy, tj. jeho výslech, výslech jeho manželky a opatření stanoviska OSPOD.
26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že důsledkem zamítnutí žádosti není povinnost žalobce vycestovat, protože disponuje vízem za účelem strpění pobytu na území. Alespoň dočasně může pobývat v ČR se svou rodinou. Pobytový status jeho manželky na něm není závislý. Do možnosti vést rodinný život si žalobce zasáhl nejvíce sám svým vlastním jednáním, když naplnil skutkovou podstatu trestného činu, což společně s dalšími devíti záznamy vypovídá o jeho vztahu k orgánům veřejné moci v ČR a dodržování právních předpisů. Žalobce je dospělý a samostatný a musí nést důsledky svého úmyslného protiprávního jednání. Vzhledem k tomu, že opakovaně narušil veřejný pořádek, měl žalovaný za to, že z žalobcovy strany hrozí nebezpečí dalšího narušení. Dokud není odsouzení zhlazeno, nelze požadované pobytové oprávnění vydat, představuje-li žalobce hrozbu pro veřejný pořádek. Pobytovou kontrolou bylo potvrzeno, že žalobce žije s manželkou a nezletilým dítětem. Žalovaný nezpochybnil společné soužití rodiny ani kvalitu rodinného života, dospěl však k závěru, že uvedené skutečnosti nepřevažují nad žalobcovým trestním jednáním. Žalovaný dále uvedl, že v současnosti navíc rozhodnutím do rodinného života nezasahuje, protože žalobci bylo uděleno vízum za účelem strpění pobytu na území. Žalobce nebyl vyhoštěn. Neudělení pobytového oprávnění obecně může jen výjimečně být nepřiměřeným zásahem do soukromého života. Zásahem do soukromého života by mohl být pouze dlouhodobý zákaz pobytu na území. Žalovaný shledal, že dopad napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého života je přiměřený a není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ani s čl. 6 směrnice 2003/86/ES.

27. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) v právní větě k rozsudku ze dne 5. 11. 2025, č. j.: 8 Azs 99/2023-6, uvedl: „*Správní orgán je povinen s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince i v případě, jsou-li dány důvody pro vydání rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 správního řádu. Přiměřenost posuzuje správní orgán vždy, je-li možnost zásahu patrná z okolností věci, ze spisu či ji cizinec tvrdí.*“ NSS dále v usnesení ze dne 11. 9. 2025, č. j.: 3 Azs 109/2024-84, připomenul: „*Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010-112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39; a nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).*“
28. Žalobce stejnou námitku týkající se zásahu do jeho soukromého a rodinného života použil i v žalobě proti rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty, o níž rozhodl soud rozsudkem ze dne 20. 6. 2025, č. j.: 4 A 22/2025-79, a v jehož odůvodnění uvedl:
- „45. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvážil zejména závažnost spáchaného trestného činu, kdy se sice jedná o přečin, z hlediska pravidel provozu na pozemních komunikacích se však jedná o nejzávažnější jednání, k tomu též odkázal na příslušné statistiky. Trestný čin žalobce rozhodně nelze bagatelizovat tím, že pouhou shodou okolností nedošlo ke škodě nebo nemajetkové újmě, neboť se jedná o trestný čin ohrožovací, kdy je z pohledu trestního práva dostatečně závažné již vytvoření nebezpečné situace. Navíc se v případě žalobce nejedná o ojedinělý excés, v uplynulých čtyřech letech opakovaně porušoval ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích (devět přestupků) a spáchal i jiný přestupek, nelze tedy argumentovat jeho bezúhonností. Z vyjádření žalobce ze dne 16. 4. 2025 pak bylo patrné, že své jednání spíše bagatelizuje a dostatečně si neuvědomuje závažnost svého činu. Byť žalobce zaplatil uložený peněžitý trest (což bylo ostatně jeho zákonnou povinností, jinak by mu hrozila přeměna na jiný druh trestu), stále mu neuplynul zákaz činnosti v délce 18 měsíců, stále tak vykonával trest. Žalovaný tak byl z hlediska posouzení trestné činnosti žalobce objektivní, přičemž žádné významné okolnosti ve prospěch žalobce zde nebyly indikovány. Rovněž bylo namístě, pokud žalovaný konstatoval, že žalobce se do aktuální situace dostal vlastním úmyslným protiprávním jednáním, přičemž si při páčání trestné činnosti mohl a měl být vědom toho, že mu hrozí ztráta pobytového oprávnění (zvláště pokud nyní akcentuje své rodinné příslušníky).
46. Co se týče rodinné situace, nebyly zde dány žádné mimořádné okolnosti, pro které by mohlo dojít k porušení čl. 8 Úmluvy nebo Úmluvy o právech dítěte. Ba naopak, jednalo se o zcela běžnou rodinnou situaci. Žalobce je na území ČR vlastníkem bytu, v tomto směru tak nejistota nehrozí. Manželka je sice nyní na rodičovské, nicméně s ohledem na věk dítěte je již možné péči alespoň částečně zajistit jinou formou (např. jesle, školka), manželka rovněž disponuje zaměstnaneckou kartou, tedy se rovněž může podílet na finančním zajištění rodiny. Navíc žalobce může vykonávat výdělečnou činnost v jiném státě EU či v domovském státě, nepozbude ani svůj podíl v obchodní společnosti v ČR, na kterou jsou navázána živnostenská oprávnění. Žalovaný se řádně vypořádal i s otázkou nejlepšího zájmu dítěte, který není absolutním kritériem.
47. V nyní posuzované věci je též podstatné, že žalobce, jeho manželka i jejich dcera jsou státními příslušníky třetího státu. Článek 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu

osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a umožnit jim přenést si jejich rodinný život na území daného státu. Z judikatury ESLP vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné a mnohdy nestačí ani to, že cizinec v daném státě delší dobu žije a má tam rodinný nebo soukromý život (viz např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001, Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98, viz také např. rozsudky NSS ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Azs 276/2016-48, body 21 a 22, či ze dne 10. 7. 2018, č. j. 1 Azs 205/2018-25, bod 24). Z čl. 8 Úmluvy proto nelze dovodit povinnost respektovat volbu žalobce ohledně země společného pobytu jeho rodiny.“ NSS rozsudek aproboval usnesením ze dne 14. 10. 2025, č. j.: 4 Azs 148/2025-49.

29. Žalobce neuvedl v žalobě a ani ve správním řízení žádnou novou relevantní okolnost, kvůli níž by bylo nutné posoudit zásah do jeho soukromého a rodinného života odlišně. V souladu s výše citovanou konstantní judikaturou rovněž nejsou kladeny tak vysoké nároky na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života, jako byly v řízení o zrušení zaměstnanecké karty. Žalobce se navíc oproti řízení o předchozí žalobě nachází ve výhodnějším postavení, protože mu mezitím bylo uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území. Rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty ve výroku obsahovalo i lhůtu pro vycestování, což se nyní žalobce netýká. Žalobce může i nadále žít rodinným životem se svou manželkou i nezletilým dítětem, protože v ČR pobývá legálně. Délku válečného konfliktu na Ukrajině nelze předjímat. Až žalobce vykoná trest zákazu činnosti, bude jeho trestný čin zahlazen a bude se moci pokusit získat jiný typ pobytového oprávnění.
30. K otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí soud odkazuje na právní větu k rozsudku NSS ze dne ze dne 26. 2. 2014, č. j.: 8 As 109/2013-34, kde je uvedeno: „*Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí.*“ V rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j.: 3 Azs 234/2017-28, NSS dodal: „*Břemeno tvrzení a důkazní o vylíčení otázek soukromého života tíží stěžovatele. Pokud ten o své situaci více neuvedl, nelze žalovanému klást k tíži, že hodnotil přiměřenost správního vyhoštění pouze v intencích toho, co mu o stěžovateli bylo známo ze správního řízení.*“
31. Žalovaný se přiměřeností napadeného rozhodnutí pečlivě zabýval na s. 4 až 6 napadeného rozhodnutí, přičemž soud shrnul hlavní body jeho odůvodnění výše. Rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2022, č. j.: 4 Azs 382/2021-61, na který žalobce upozorňoval, není zcela přiléhavý, protože žalovaný nerozhodoval o zrušení povolení k pobytu, nicméně napadené rozhodnutí se přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života dostatečně věnovalo. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného na žalobcovu protiprávní činnost, již se žalobce pouze snažil svou argumentací zlehčit. Riziko, které pro společnost představují X., nelze zlehčovat poukazem na to, že se jedná pouze o přečin. Žádné individuální okolnosti, za nichž byl trestný čin spáchán, žalobce neuvedl a ani nevyplývají z trestního příkazu. Od trestného činu uplynul více než rok a trest zákazu činnosti ještě nebyl vykonán. Žalobce měl sice předtím čistý trestní rejstřík, v průběhu předchozích čtyř let však spáchal řadu přestupků. X. Trestní příkaz neobsahuje odůvodnění druhu a výše trestu. Žalobce neuvedl, jakým způsobem projevuje upřímnou lítost. Žalovaný přihlédl k žalobcovu soukromému a rodinnému životu a dospěl ke správnému závěru, že jeho rozhodnutí nemá faktické důsledky, protože žalobce může dál žít rodinným životem díky povolení k dlouhodobému

pobytu za účelem strpění. Soud proto považuje napadené rozhodnutí za přiměřené podle ust. § 174a z.p.c.

32. K problematice účastnického výsledku Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 2. 2014, č. j.: 6 As 147/2013-29, uvedl: „*Výslech účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení*“ (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č. j.: 6 Azs 161/2020-45, a ze dne 10. 8. 2023, č. j.: 2 Azs 135/2023-33). Žalobce měl mnoho příležitostí informovat žalovaného o všech podstatných okolnostech svého případu, navíc byl již v době podání žádosti zastoupen advokátem. V jeho tvrzeních se neobjevily žádné rozpory, které by žalovaný musel odstraňovat. Součástí správního spisu je i výše uvedený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2025, č. j.: 4 A 22/2025-79, v jehož bodu 21 se nachází shrnutí vyjádření žalobcovy manželky. Žalobce neuvedl, že by se rodinná situace jakkoli změnila, proto by výslech jeho manželky byl nadbytečný. Žalovaný se rozhodl nevyžádat si stanovisko OSPOD s odůvodněním, že disponuje dostatečnými informacemi pro posouzení věci. Soud konstatuje, že by od stanoviska OSPOD nebylo možné očekávat další objasnění věci nad rámec dosavadních zjištění. Žalobcovo dítě žije se svými rodiči ve společné domácnosti a vzhledem k X. je na nich zcela závislé. Žalobce další podrobnosti ke svému dítěti neuvedl. Výsledky jeho osoby a jeho manželky a stanovisko OSPOD navrhl coby důkazní prostředky i v řízení o zrušení zaměstnanecké karty a následném soudním řízení, byly však rovněž shledány nadbytečnými. Rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2022, č. j.: 1 Azs 314/2021-47, na který žalobce odkazoval, není přílehlavý na projednávanou věc. Žalovaný si nevybíral libovolně, jaké důkazy provede, žalobce pouze nenavrhl žádné důkazní prostředky, které by mohly vést k odlišnému posouzení věci.
33. Žalobce dále namítal, že se žalovaný řádně nezabýval nejlepším zájmem dítěte. Měl jej definovat a řádně jej zvážit, protože členské státy mají brát náležité ohledy na nejlepší zájmy nezletilých dětí.
34. Žalovaný v napadeném rozhodnutí reflektoval Úmluvu o právech dítěte a připomněl její čl. 9, který připouští i oddělení dítěte od rodičů. V odůvodnění zohlednil i nález Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn.: IV. ÚS 950/19, v projednávané věci však neshledal žádné mimořádné nebo zvlášť závažné okolnosti. NSS rovněž připouští, že nejlepší zájem dítěte není tzv. trumfovou kartou (rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j.: 10 Azs 262/2019). Sám žalobce ohrozil svůj pobyt v ČR, a tedy i společný život s nezletilým dítětem, když se dopustil protiprávního jednání. Podle žalovaného nebylo možné za daného stavu věci stavět nejlepší zájem nezletilého dítěte nad vše v řízení. Žalobce má v současné době uděleno vízum za účelem strpění pobytu na území a může se i nadále podílet na výchově svého dítěte. Žalovaný označil žalobce za prokazatelné nebezpečí pro veřejný pořádek, a proto podle něj zájem nezletilého dítěte nepřevážil nad kolektivním zájmem na předcházení zločinnosti a bezpečnosti.
35. Žalobce stejnou námitku uplatnil i v řízení o zrušení zaměstnanecké karty. Soud v rozsudku ze dne 20. 6. 2025, č. j.: 4 A 22/2025-79, uvedl: „*Ze shora uvedených důvodů ani nehrozí, že by v důsledku napadeného rozhodnutí mohlo dojít k porušení Úmluvy o právech dítěte. K této otázce soud odkazuje zejména na rozsudek ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27 (body 33 a 39), ve kterém Nejvyšší správní soud zdůraznil, že relevantní judikatura (a to ani rozsudky NSS ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, a ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 Azs*

343/2019-37) *nestanovuje absolutní převahu nejlepšího zájmu dítěte a nevylučuje, aby při posouzení individuálních okolností věci nemohl převážít jiný konkurující zájem. Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že nedávná judikatura Ústavního soudu zavedla jistou kategorizaci různých řízení podle intenzity působení nejlepšího zájmu dítěte (nález ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19). A to od řízení, v nichž se přímo rozhoduje o úpravě práv a povinností dítěte právě jakožto dítěte (řízení o péči o dítě a styku s ním), přes řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, aniž by se dotýkala statusu dítěte (řízení o soukromoprávních závazcích), po řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte, ale která mají na dítě zprostředkovaný právní dopad. V těchto kategoriích se pak nejlepší zájem dítěte projevuje různou intenzitou od předního a rozhodujícího kritéria až po „prosté“ vážení s dalšími hodnotami a zájmy.“*

36. Postavení nezletilého dítěte se napadeným rozhodnutím nezměnilo. I nadále bude žít v bytě, X., a žalobce má stále možnost o něj pečovat a materiálně jej zabezpečovat. Bylo mu uděleno vízum za účelem strpění pobytu na území a po zahlazení trestného činu se může pokusit získat jiné pobytové oprávnění. Napadené rozhodnutí neobsahuje povinnost žalobce vycestovat a není spojeno se zákazem vstupu a pobytu na území ČR. Žalovaný se pečlivě věnoval pojmu nejlepší zájem dítěte na s. 8 napadeného rozhodnutí, řádně se vypořádal s relevantními právními předpisy i judikaturou a dospěl ke správnému závěru, že zájem žalobcova nezletilého dítěte na tom, aby jeho otcí bylo přiznáno jiné pobytové oprávnění než to, které aktuálně požívá, nepřevážilo nad kolektivním zájmem společnosti, aby povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny bylo udělováno trestně zachovalým osobám. Soud současně neshledal ani porušení čl. 5 odst. 5 směrnice 2003/86/ES, protože se žalovaný náležitě zabýval nejlepším zájmem žalobcova nezletilého dítěte.
37. Rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2021, č. j.: 5 Azs 314/2020-52, není přílehlavý na projednávanou věc, protože se týkal žadatele o přechodný pobyt, kterému bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu. Žalobce však může legálně pobývat na území ČR na základě povolení k dlouhodobému víza za účelem strpění pobytu na území a pečovat o své dítě, což stěžovatel v uvedené věci nemohl. Rozsudky NSS ze dne 30. 10. 2025, č. j.: 9 Azs 95/2025-20, a ze dne 20. 11. 2025, č. j.: 9 Azs 133/2025-30, se skutečně týkají zrušení zaměstnanecké karty, čehož si je vědom i žalobce. Soud je nucen opakovat, že žalobce pobývá na území ČR legálně na základě dlouhodobého víza za účelem strpění, nebyla mu stanovena lhůta k vycestování, což je standardní součást rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty, a může dále pečovat o svoji rodinu.
38. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nezabýval povahou a závažností trestného činu ani uloženým trestem. Ust. § 46a z.p.c. je nutné vykládat s ohledem na čl. 6 odst. 2 směrnice 2003/86/ES. Trestná činnost žalobce představovala zcela ojedinělý exces v jinak řádném vedení života. Žalovaný si neopatřil žádné relevantní důkazy, že by žalobce mohl představovat skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu pro některý ze základních zájmů společnosti.
39. Žalovaný v napadeném rozhodnutí připomněl obsah trestního příkazu ze dne 31. 10. 2024, sp. zn.: 1 T 166/2024-68. Konstatoval, že cizinec je povinen se po celou dobu svého pobytu na území ČR chovat v souladu s českým právním řádem a platnými zákony a předpisy, které však žalobce porušil natolik závažným způsobem, až byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Musel si být vědom negativních následků svého jednání, včetně ztráty pobytového oprávnění. Není v zájmu ČR, aby na jejím území pobývali cizinci,

kteří nerespektují právní předpisy. Trestný čin X. patří mezi obecně ohrožující trestné činy s velkým potenciálem vyvolání nebezpečných stavů a situací ohrožujících lidi na životě a zdraví a vydávajících jejich majetek v nebezpečí rozsáhlých škod. X. Žalobce tak svým jednáním ohrozil zájem chráněný zákonem a v době činu mohl vyvolat ohrožení života nebo zdraví lidí anebo jejich majetku ve značném rozsahu. Podle výpisu z X. má žalobce od srpna roku 2021 do října roku 2024, kdy X., celkem deset záznamů o protiprávním jednání, které X. Žalovaný konstatoval, že žalobce proto dlouhodobě nerespektuje a nedodržuje platné právní normy ČR.

40. Žalovaný se vypořádal i se směrnicí 2003/86/ES, když na s. 7 nad rámec dosavadních závěrů hodnotil žalobcovu hrozbu pro veřejný pořádek. Seznal, že žalobcova protiprávní činnost není bagatelní, své závěry opřel o statistiky X.; z hlediska trestního práva sice bylo žalobcovo jednání méně závažné, avšak prizmatem X. šlo o jednání nejzávažnější, zároveň bylo žalobcovo odsouzení vyústěním dlouhodobého nedodržování X. předpisů.
41. Soud považuje úvahy žalovaného o žalobcově trestné činnosti za pečlivé a zcela dostatečné, a to i ve vztahu ke směrnicí 2003/86/ES. Nelze snižovat závažnost porušování dopravních předpisů, jejichž potenciálními důsledky jsou újmy na životě, zdraví a majetku. Lze rovněž poukázat na gradující tendenci žalobcova jednání, kdy od roku 2021 páchal X. přestupky, dokud jeho jednání nenaplnilo znaky trestného činu. Není pravdou, že bylo žalobcovo jednání ojedinělým excesem, o čemž svědčí záznamy o jeho přestupcích. Žalobce byl rovněž odsouzen k trestu, který ještě nebyl vykonán, resp. stále trvá zákaz činnosti v trvání 18 měsíců. Jedná se proto o relativně nedávnou situaci, která vznikla kvůli žalobcovu dlouhodobému problému s dodržováním X. předpisů. Žalovaný nebyl povinen zkoumat, zda žalobce představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek, neboť stačilo vycházet z mnohem mírnějšího standardu. K danému aspektu se podrobně vyslovil Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 12. 12. 2019, ve spojených věcech sp. zn.: C-381/18 a C-382/18, jenž v bodech 56 a 57 judikoval: *„Pokud jde zaprvé o znění čl. 6 odst. 1 a 2 této směrnice, je třeba uvést, že zejména na rozdíl od čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38 výslovně nevyžaduje, aby chování dotyčné osoby představovalo skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu, kterou by byl dotčen některý ze základních zájmů společnosti, aby tato osoba mohla být považována za hrozbu pro veřejný pořádek. V tomto směru je třeba zdůraznit, že i když čl. 6 odst. 2 druhý pododstavec směrnice 2003/86 stanoví, že členské státy berou v úvahu mimo jiné závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti, jehož se dopustila tato osoba, nebo nebezpečí, které od takové osoby hrozí, odkazuje tato povinnost na podstatně mírnější standard, než je standard vyplývající z judikatury zmíněné v bodě 53 tohoto rozsudku. Vedle toho, že uvedená povinnost neukládá příslušným orgánům povinnost systematicky vycházet ze skutečného a trvajícího nebezpečí, jež představuje jednání uvedené osoby, nezakládá ani vazbu mezi pojmem „hrozba pro veřejný pořádek“ a hrozbou zásahu do některého ze základních zájmů společnosti.“* Žalovaný respektoval závěry soudního dvora, neztotožnil se toliko s faktem spáchání trestného činu, ale probíral hrozbu pro veřejný pořádek, kterou zkoumal jak vzhledem k povaze žalobcova jednání, tak i k dosavadnímu porušování X. gradujícího právě spáchaným trestným činem. Ve vztahu k hodnocení hrozby pro veřejný pořádek se žalovaný neopíral o udělené vízum za účelem strpění, k němuž přihlížel u úvah o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života i o nejlepším zájmu dítěte; má-li cizinec zaručen jiný pobytový titul, je zřejmé, že dopad na rodinný život se zamítnutím dalšího pobytového oprávnění výrazně snižuje; čl. 17 směrnice 2003/86/ES, nikterak nevylučuje, aby bylo přihlíženo k jiným pobytovým oprávněním. Jak ale bylo uvedeno výše, lze se ztotožnit s posouzením přiměřenosti zásahu do soukromého a

rodinného života i nejlepšího zájmu dítěte učiněným rozsudkem ze dne 20. 6. 2025, č. j.: 4 A 22/2025-79, (aprobovaným usnesením NSS ze dne 14. 10. 2025, č. j.: 4 Azs 148/2025-49) za situace, kdy ještě nebylo přihlíženo k vydání víza za účelem strpění. Soud nepolemizuje se závěrem zdejšího soudu vysloveným v rozsudku ze dne 1. 12. 2025, č. j.: 1 A 35/2025 – 46, že není možné vyjít pouze ze skutečnosti odsouzení za trestný čin, nicméně v nyní projednávané věci takto reduktivní žalovaný nebyl a dostatečně posoudil, proč žalobce představuje hrozbu pro veřejný pořádek; zároveň se ale soud v nynější věci přidržel rozsudku soudního dvora (ve spojených věcech sp. zn.: C-381/18 a C-382/18) a konstatoval mnohem mírnější standard pro naplnění pojmu „hrozba pro veřejný pořádek“, než tomu je v případě občanů EU a jejich rodinných příslušníků dle směrnice 2004/38/ES. Konečně, žalovaný v napadeném rozhodnutí uspokojivě popsal nebezpečnost žalobcova trestného jednání (včetně statistik s možnými následky) a s odkazem na rozsudek krajského soudu vyslovil, že se z hlediska trestního práva sice jedná o méně závažné protiprávní jednání, z hlediska X. jde ale o jednání nejzávažnější, neobstojí proto argumentace mírností trestu uloženého v trestním řízení.

42. Žalobce argumentoval i skutečností, že měl již být adekvátně potrestán ztrátou zaměstnanecké karty, zákonodárce však promítl důsledky trestné činnosti cizinců i do jiných ustanovení z.p.c., kterými se žalovaný i soud musí řídit.
43. Žalovaný nepostupoval podle ust. § 46a z.p.c., jak bylo uváděno v žalobě, nýbrž podle ust. § 46 odst. 3 ve spojení s ust. § 56 odst. 2 písm. a) z.p.c., protože nerušil povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Nicméně, předestřená judikatura soudního dvora směřuje též k ustanovení čl. 6 odst. 1 směrnice 2003/86/ES; lze jen upozornit, že neprodloužení či zrušení již uděleného pobytového oprávnění představuje typově vyšší zásah do práv než toliko neudělení nového oprávnění. K dlouhým citacím z rozsudků NSS ze dne 20. 2. 2020, č. j.: 1 Azs 27/2020-39, a ze dne 25. 1. 2023, č. j.: 2 Azs 179/2022-28, na které upozornil žalobce, je však možno uvést, že žalovaný nepostupoval v rozporu s nimi, jelikož řádně posoudil hrozbu žalobce pro veřejný pořádek a taktéž se zabýval přiměřeností dopadu do soukromého a rodinného života; k mírnějšímu standardu při aplikaci pojmu „hrozba pro veřejný pořádek“ lze znovu odkázat na citovanou pasáž rozsudku soudního dvora ve spojených věcech sp. zn.: C-381/18 a C-382/18.
44. Není pravdou, že se žalovaný nezabýval dalšími žalobcovými pobytovými možnostmi, ačkoli to samo o sobě ani nebylo jeho povinností. Na s. 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že dokud není odsouzení zahlazeno, není možné vydat požadované pobytové oprávnění. Na s. 10 dodal, že jakmile bude jeho odsouzení zahlazeno, žalobce si může opětovně požádat o příslušné pobytové oprávnění odpovídající jeho situaci. Na s. 9 upozornil, že si žalobce může zařídit povolení k zaměstnání, pracovat stejně jako před zrušením zaměstnanecké karty a finančně zabezpečit rodinu.
45. Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území skutečně je dočasným institutem, ale stejně tak i trest zákazu činnosti. Až bude v řádu nižších jednotek měsíců vykonán, bude se na žalobce hledět, jako by nebyl odsouzen (vizte ust. § 74 odst. 2 t.z.). Vývoj na Ukrajině nelze předjímat a nelze ani žalobci přiznat silnější pobytové oprávnění, když nesplnil podmínky pro jeho udělení.
46. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.r.s. jako nedůvodnou zamítl.

47. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.
48. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud v průběhu řízení neuložil žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné, které by přiznání práva na náhradu nákladů řízení odůvodňovaly (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).
49. Soud pro úplnost dodává, že žalobce i osoby zúčastněné mají společného zástupce, rozsudek mu tak bude zaslán jednou s účinkem doručení pro všechny zastupované subjekty.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. února 2026

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce